

De Gouden Duikbril 2017 – de input

Bij deze de ruwe teksten die we per mail en per tweet hebben binnengekregen nav onze oproep om redenen aan te leveren waarom wetenschappers geen interview willen geven. We waren behoorlijk onder de indruk van het aantal reacties, en van de omvang van sommige – ze staan redelijk op chronologische volgorde hier. Blijkbaar een thema dat leeft. Reacties kwamen trouwens uit alle geledingen van de wetenschapscommunicatie, dus zowel journalisten, als voorlichters als wetenschappers zelf.

1) (met stip!)) Omdat "de pers" soms ontzettend onbeschoft is.

Vooral bij de televisie hebben ze er een handje van om mensen te bellen, te vragen of ze morgen op tv (of de radio) willen, en dat op de dag zelf doodleuk weer af te zeggen (We hebben toch iemand anders gevonden). Dat hoeft niet erg te zijn, maar is behoorlijk irritant als bijvoorbeeld gevraagd hebben of je ook een experimentje zou kunnen doen, en je je urenlang in allerlei bochten hebt gewrongen om leuke ideeën én de benodigde materialen te verzamelen...

Een kennis van mij had een afspraak voor een TV-opname 'in het veld' staan - was netjes een maand van tevoren al geregeld. Toen hij de dag ervoor even mailde: "Zeg, hoe laat verwachten jullie me morgen eigenlijk?" hoorde hij pas dat het hele idee allang was afgeblazen. Niemand had de moeite genomen hem daarvan op de hoogte te stellen.

En tuurlijk, de pers heeft het druk, en er zijn deadlines, dus misschien moeten ze soms wel 5 mensen tegelijk polsen als ze er maar eentje nodig hebben. Maar wetenschappers zitten doorgaans ook niet de hele dag uit het raam te staren.. (de collega hierboven had er belangrijke bijeenkomst voor deze afspraak afgezegd)

In dezelfde categorie: "Ik stuur u om 12 uur het artikel nog even, dan kunt u het doorlopen op feitelijke onjuistheden." En dat het dan om 2 uur pas komt, maar je het wél binnen tien minuten moet terugsturen ("anders kunnen we uw commentaar niet meer meenemen"). En dat je dus voor niks van 12 uur tot half 2 elke 5 minuten hebt gecheckt of het al binnen was (waarna je gewoon college moest geven), en de feitelijke onjuistheden er nog gewoon in staan.

2) Omdat je soms wel erg veel moet doen voor een mini-citaatje

Zelf vind ik het altijd heel lastig wetenschappers om een mening te vragen bij het werk van anderen. Vaak gaat het om nog niet gepubliceerde artikelen - die ze dus nog nooit gezien hebben. Je vraagt een wetenschapper dan zich (liefst diezelfde dag nog) in het artikel te verdiepen en er iets zinnigs over te zeggen - wie dat serieus oppakt is makkelijk meer dan een uur kwijt - en moet de reactie dan in 1 regeltje samenvatten omdat het anders niet meer in het nieuwsbericht past. Soms zeggen mensen: Sorry, geen tijd. Ik vind dat een veel logischer reactie dan: ja, goed, kom maar op.

3) Omdat het zo wordt opgeschreven dat er nét niet staat wat je bedoelde

Je staat een journalist uitgebreid te woord, je mag het stuk nog nalezen, je denkt dat er echt niks meer mis kan gaan, je slaat de krant open, en je ziet.. een spectaculaire kop die de plank nét (of helemaal) mis slaat!

Daar word je niet vrolijk van. (De koppenmaker is de journalist niet, is het verweer van de krant. Zal best, maar je boodschap komt toch verkeerd over.)

4) Omdat je simpelweg te weinig weet over het onderwerp waar ze het over willen hebben.

5) Omdat ze nooit eens vragen naar je expertise, maar altijd naar dat ene onderwerp waar je al eens eerder mee in de krant stond - en dat ze dan eigenlijk willen dat je gewoon weer hetzelfde zegt als vorige keer

De pers die een quotje komt scoren... Waarom zou je daar als wetenschapper eigenlijk wél aan mee willen werken?

O ja, en wetenschappers bij bedrijven (of tellen die niet?) U moet me benaderen via de voorlichter. ... (1/2)

(2/2) en dat die voorlichter dan de zaak op slot gooit (want zo zijn ze, voorlichters ;-) ;-) ;-)

- Mijn vrouw staat op het punt van bevallen
- Patentgevoelige info

- 1) Nature-embargo.
- 2) Geen tijd. Veel burnout in wetenschap
- 3) Geen zin: wat levert 't op?
- 4) Slechte ervaringen met pers

- 5) verlegen
- 6) te relativiserend over eigen betekenis in het vak

- 7) Geen goede kleding klaar hebben liggen (bij tv-interviews)
- 7) [bij vrouwen] Gaat toch weer om mijn foto, niet om mijn werk.

8) geen oppas (bij tv-interviews) (vaker door vrouwen genoemd dan door mannen helaas)

+ Geen zin om je te moeten verantwoorden t.o. tafelgenoten die hun persoonlijke mening waardevoller vinden dan wetenschappelijke bevindingen. Ik moest denken aan late-avond talkshows waarbij de wetenschapper m/v overruled werd door mensen 'met een mening' zonder kennis van zaken

Onze wetenschappers bedanken vaak voor de eer. Redenen (niet altijd zo verwoord):

1. geen tijd om in het gevraagde onderwerp te duiken
2. onvoldoende expertise voor het gevraagde onderwerp (al dan niet terecht)
3. wegens dubbelfunctie (als rechter) niet opportuun om iets over een rechtzaak te zeggen
4. snelle quote doet het onderwerp geen recht
5. angst om verkeerd geciteerd te worden
6. angst om niet uit je woorden te komen onder druk
7. angst om bij gevoelige onderwerpen geen goed antwoord te hebben.
8. camera angst
9. nuance gaat verloren in de media
10. collega's gaan denken dat je light weight media-professor bent ipv serieus wetenschapper (met name als je vaak in de media bent)

Verstrengelde belangen
Gezeik bij koffiezetapparaat
Angst voor media
Verdraaien van woorden
Het levert me niks op
Schade in het netwerk

bang voor negatieve reacties door collega's

bang om in een frame geperst te worden

bang dat onderzoeksresultaten uit context worden getrokken, dit negatieve publiciteit dan wel spanning oplevert bij wetenschapper

Interview: geen probleem; ronde-tafel-achtige zaken (late night etc): te tenenkrommend om bij te willen zitten

Ik ben voor een snel antwoord, reden boeit me niet. Gebeurt overigens erg weinig. Weigering uit zich vaakst in mailantwoord na >2 weken >>
>> "Ik zie nu je mail pas" enz. Spamfilterexcuses. Maar goed: paar keer per jaar en het dwingt je verse talking heads te zoeken. <<

Mogelijkheid om verkeerd of uit de context geciteerd te worden?

1. Vraag buiten core expertise
2. Agenda (werk/prive)
3. Slechte ervaringen met betreffende journo - uitzondering!!

Mn in medische hoek meegemaakt: niet het idee hebben namens de vakgroep te mogen spreken, ook niet als het heel erg jouw onderwerp is.

- > Vooral de vakgroepleider; daar word je dan naar doorverwezen, terwijl de aangeschreven onderzoeker misschien wel veel beter in onderwerp zit
- > Of de vakgroepleider moet alles goedkeuren wat er naar buiten toe gaat, maar die zit in het buitenland/reageert niet op zijn mail/is te druk

Te vaak gevraagd,
geen invloed op kop boven verhaal en natuurlijk andere prioriteit

7) misschien dat het journaal me nog belt

De nuance van het gegeven antwoord gaat vaak verloren in een snelle catchy kop en/of de wens om een te kort en te bondige reactie te willen

Telt niet mee als publicatie /
Als er 1 journalist over mijn drempel is dan volgen er meer /
geen controle over uiting /
wil niet met gezicht in media
"Domme vragen" al te vaak beantwoord /
is mijn taak niet /
dan ziet mijn buurman wat voor werk ik doe

Gebrek inzicht meerwaarde interview, angst dat context verhaal niet overkomt of verkeerd wordt geciteerd, waan van de dag en sensatiezucht.

Redenen om pers niet te woord te staan:

- geen tijd, bv vanwege geven van colleges
- heeft geen prioriteit in mijn faculteit/vakgroep
- (terechte reden): het is niet mijn expertise

Verwachtingen:

- alles wat ik heb gezegd, wordt ook meegenomen, precies zoals ik het gezegd (en bedoeld!) heb
- het artikel draait om mijn input
- ik heb alle tijd om het artikel terug te lezen voor publicatie
- de journalist is ook een expert (maar blijkt er nauwelijks iets vanaf te weten)

Ik wil wel hoor maar @VictorLamme en Erik Scherder zitten denk ik vooraan in de

kaartenbak toch net even wat meer credibility?

En als ik nee zeg dan of

1. Niet helemaal mijn expertise of
2. geen oppas voor mn kinderen #womeninscience

Ik volg altijd Interview tip v voormalig supervisor <naam>: praat met journalist alsof je tegen je meest conservatieve prof praat

Wij hebben met de wetenschapsvoorlichters van <instelling X, medisch> de hoofden even bij elkaar gestoken en komen tot het volgende rijtje:

- Slechte eerdere ervaringen ('we hebben een keer in De Gelderlander gestaan en dat was toen een heel slecht stuk, dat heeft ons veel tijd gekost om alles weer recht te breien')
- Ik sta liever niet op de voorgrond
- Het is nog te vroeg, onze resultaten zijn nog te prematuur
- We willen geen valse hoop wekken bij patiënten
- Mijn onderzoek is heel technisch, moeilijk uit te leggen
- Weinig ruimte voor nuance, media trekken vaak te snel conclusies, 'te kort door de bocht'

Wellicht een aanvulling op alle excuses is het slecht is voor hun wetenschappelijke carrière. Andere wetenschappers zouden je minder serieus nemen als je tijd besteed aan 'dit soort onzin'. Wetenschappers kunnen ook bang zijn iets te zeggen over het vakgebied van een ander, als de journalist het onderwerp iets breder maakt dan hun onderzoek.

Mijn ervaringen wat dit betreft:

- sommige wetenschappers hebben een (of meerdere) slechte ervaringen, die ze hebben opgedaan toen ze er onvoorbereid ingestapt zijn. Ze hebben geen voorinzage gevraagd (of helemaal niet gevraagd wat voor verhaal de journalist in gedachten had), en zijn uiteindelijk ontevreden over het resultaat en houden het verder voor gezien.
- In min of meer dezelfde categorie: 3 uur werk met een cameraploeg, en uiteindelijk 15 seconden op tv.
- Een journalist belooft voorinzage, maar komt te krap voor de deadline met zijn verhaal, en verwerkt uiteindelijk de reacties van de wetenschapper niet meer (want te laat en de eindredactie bereikt het niet). Gevolg: boze wetenschapper, die zegt: zie je wel dat ze niet te vertrouwen zijn
- En natuurlijk: geen tijd, geen prioriteit. Maar dat wordt gelukkig minder.

1. Ik heb het druk
2. Mijn collega's zullen er het hunne van denken. Mediatype zijn wordt niet gewaardeerd

3. Journalisten willen alleen maar snel en oppervlakkig. Voor je het weet vervormen ze de feiten.

Harte(n)kreet Bart Braun: Geef één ding mee plz. Als je niet kan/wil, zeg of reply dan zsm 'nee'. Scheelt ons beiden tijd. Ik blijf namelijk proberen tot ik wat hoor.